

Ήταν ένα χειμωνιάτικο πρωινό. Ο γκριζός ουρανός απλωνόταν πάνω από τις βουνοκορφές σαν πέπλο. Η Θεσσαλονίκη μόλις είχε αρχίσει να συνέρχεται από την μπόρα της προηγούμενης βραδιάς. Μικρές λίμνες στους δρόμους αντανακλούσαν την απελπισία στα πρόσωπα των περαστικών που πηγαινοέρχονταν, και κάθε τόσο βλασφημούσαν ανήμποροι να αντιδράσουν.

Στην ενδοχώρα το εμπόριο ψυχορραγούσε. Οι μικρομεσαίες παραδοσιακές επιχειρήσεις, που αποτελούσαν άλλοτε τον κύριο όγκο της αγοράς, έσβηναν η μία πίσω απ' την άλλη. Οι δημόσιες υπηρεσίες λειτουργούσαν εμπειρικά, παρά βάσει ενός σχεδίου. Μία πολύχρονη παράδοση κομμένη και ραμμένη στα μέτρα των αρχό-

ντων. Άσχημο πράγμα η συνήθεια. Σου τρώει τη ζωή. Και όταν το καταλάβεις ήδη έχεις σπαταλήσει μια ζωή.

Στη δημόσια Υπηρεσία Ελέγχου Δομικών Κατασκευών οι υπάλληλοι είχαν αδράξει τα πόστα τους και απολάμβαναν τον πρώτο καφέ της ημέρας. Ο Διευθυντής, μετρίου αναστήματος, με μια τεράστια κοιλιά, όταν στεκόταν όρθιος έπρεπε να γέρνει λίγο προς τα πίσω για να ισορροπεί. Φαινόταν γερασμένος, αλλά τα μάτια του πρόδιδαν, κατά έναν τρόπο, ότι ήταν μεσήλικας. Οι περισσότεροι υπάλληλοι κάθονταν πίσω από ένα γραφείο σ' έναν ενιαίο χώρο και όλο έγραφαν σε κάτι χαρτιά. Τα ανώτερα στελέχη στεγάζονταν απομονωμένα. Άλλοι πάλι στέκονταν πίσω από ένα γκισέ και συνδιαλέγονταν με ανθρώπους που είχαν έρθει για να διευθετήσουν κάποια δουλειά. Δυστυχώς η παρουσία τους δεν τους ευχαριστούσε διόλου.

Ο Χάρης, ένας τριανταπεντάρης μεσαίου αναστήματος, δεν είχε χάσει την ευκαιρία που του είχε παρουσιαστεί πριν από δύο χρόνια. Ο πατέρας του είχε εκπληρώσει το χρέος του απέναντι στον γιο του και στην κοινωνία. Γνώριζε ένα υψηλά ιστάμενο πρόσωπο στο κόμμα που κυβερνούσε εκείνο τον καιρό, και επειδή, ό-

πως λένε, οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους, τακτοποίησε τον γιο του στο δημόσιο.

Εκείνο το πρωινό, λοιπόν, ο Χάρης ψηλάφιζε τους φακέλους, που τους έβλεπε να ορθώνονται αγριεμένοι πάνω στο γραφείο του. Έπρεπε να τους εξετάσει προσεκτικά και να εξαγάγει πορίσματα, έτσι ώστε να τα προωθήσει στο επόμενο κλιμάκιο, το οποίο θα έδινε και την τελική απάντηση.

Ένας διαπεραστικός ήχος απέσπασε την προσοχή του. Σταμάτησε και κοίταξε το τηλέφωνο. Άπλωσε το χέρι του, σήκωσε το ακουστικό και με θυμό απάντησε:

- Παρακαλώ;
- Γεια σου, Χάρη, ο Χριστόφορος είμαι! Πώς είσαι;
- Όπως πάντα, δουλεύω αυτούς τους καταραμένους φακέλους.
- Κατάλαβα. Απλώς πήρα να σου πω αν θέλεις να έρθεις σήμερα το βράδυ στο πάρτι της Κατερίνας. Θα είμαστε όλοι εκεί.
- Δεν ξέρω, Χριστόφορε, έχω πολλή δουλειά. Ίσως... αλλά και πάλι δεν ξέρω...
- Καλά, καλά... Τακτοποίησέ τα ούτως ώστε να έρθεις...

- Θα προσπαθήσω. Αλλά όπως και να έχει μην το δένετε κόμπο.
- Χαζομάρες. Χωρίς εσένα πάρτι δεν γίνεται. Κατάλαβες;
- Έλα τώρα, τα παραλές. Σ' αφήνω τώρα, γιατί έχω δουλειά.
- Γεια σου, Χάρη.
- Καλά να περάσετε, αν δεν σας δω.

«Αυτά τα τηλέφωνα δεν με αφήνουν σε ησυχία... Απαραίτητα και χαζομάρες... Το μόνο που είναι απαραίτητο είναι ότι πρέπει να τελειώσω. Δεν αντέχω... Πάντοτε καταλήγω αγχωμένος και αργοπορημένος, που να με πάρει ο διάολος...»

Σε πολύ λίγο η ησυχία απλώθηκε στο γραφείο. Τα μάτια και η προσοχή έσμιζαν σε κανόνες ανήμπορους να εκφράσουν τον σύγχρονο άνθρωπο. Η γραφειοκρατία αμείλικτη επιτελούσε το έργο της.

Στα διπλανά γραφεία η δουλειά γινόταν διαφορετικά. Δώσε, πάρε, ευχαριστώ, παρακαλώ. Έτσι, και γρήγορα τελείωναν οι δουλειές και όλοι ήταν ευχαριστημένοι.

Την αδυναμία του Χάρη να ακολουθήσει τον ρυθμό μοιραζόταν και η συνάδελφός του η Χριστίνα. Υπάκουη

πάντα στους κανόνες, τραβούσε την προσοχή, όχι μόνο λόγω της ομορφιάς της, αλλά και λόγω της μη τήρησης των άγραφων κανόνων της υπηρεσίας. Έτσι εκείνο το πρωί έχοντας μόλις παραδώσει έναν φάκελο –αφού τον είχε κάνει φύλλο και φτερό– τράβηξε προς το γραφείο του Χάρη. Το χέρι της χτύπησε ανάλαφρα την πόρτα του δυο φορές.

– Ναι!

– Μπορώ να περάσω;

– Παρακαλώ!

Άνοιξε την πόρτα και με δυο σβέλτα μικρά βήματα μπήκε μέσα.

– Δεν βγήκες καθόλου απ’ το γραφείο. Νόμιζα ότι δεν είχες έρθει σήμερα.

Ο Χάρης απορροφημένος απ’ τη δουλειά την κοιτούσε μηχανικά.

– Είναι η δουλειά... Έχω κάτι φακέλους..., από το πρωί τους δουλεύω. Πρέπει να τους τελειώσω.

– Δεν θα σ’ ενοχλήσω. Σκεφτόμουν αν ήθελες να πάμε το βράδυ για φαγητό.

«Μα τι στο καλό έχουν πάθει όλοι σήμερα. Είναι γυναικεία όμως, και αλλάζει το πράμα. Θα πάω», σκέφτηκε.

– Ωραία, να πούμε γύρω στις οχτώ;

Του έδειξε ένα μικρό χαμόγελο και βγήκε απ' το γραφείο.

Το πρόσωπό του άλλαξε όψη. Τα μάτια του έλαμψαν, και τα ρουθούνια του άρχισαν να πάλλονται. Το πνεύμα του απέδρασε, ελευθερώθηκε. Έκλεισε τα μάτια και αισθάνθηκε γαλήνη να τον κυριεύει. Ησύχασε. Έπειτα έγειρε ανακουφισμένος και συνέχισε το έργο του.

Ο ήλιος είχε χαθεί στην αγκαλιά της θάλασσας. Το βαθυκόκκινο χρώμα του ουρανού άρχισε να ξεθωριάζει, και η νύχτα άπλωνε με χαλαρό ρυθμό το πέπλο της. Ο Χάρης βυθισμένος στις σελίδες των φακέλων είχε λησμονήσει τον χρόνο. Ξαφνικά μια πόρτα έκλεισε με δύναμη. Το βλέμμα του απότομα όρμησε στο ρολόι. Ήταν περασμένες οχτώ! Ανασκίρτησε, άπλωσε το χέρι του στο τηλέφωνο.

- Παρακαλώ;
- Συγγνώμη που άργησα να σου τηλεφωνήσω, θα αργήσω λίγο, γιατί είμαι ακόμη στο γραφείο. Αν με συγχωρέσεις σε μια ώρα θα έρθω να σε πάρω.
- Μμμμμμ... Εντάξει, αλλά να ξέρεις ότι με ενόχλησε αυτό.
- Το εκτιμώ. Θα σε δω αργότερα.